

SUPLEMENT

LI 184 març 2023

LLUITA
INTERNACIONALISTA

UCRAÏNA 3 DES DE DINS 3

SOLIDARITAT

**amb els sindicats independents
de miners i ferroviaris
de DOVROPÍLIA (DONBÀS) I ZAPORÍJIA**

Unitat Internacional dels i de les Treballadores-Quarta Internacional (UIT-QI)

Fora Rússia d'Ucraïna, solidaritat

Putin havia planejat una guerra llamepec per posar sota el seu control el Govern d'Ucraïna en qüestió de dies: ha passat un any i està lluny d'aconseguir-ho. Tot i l'enorme superioritat militar russa, la invasió va fracassar per la resistència del poble i de l'exèrcit ucraïnès. En tres ocasions la contraofensiva ucraïnesa ha fet retrocedir les tropes russes, allunyant els invasors de Kíiv, de Kharkiv i recuperant Kherson. Però el règim de Putin està disposat a convertir Ucraïna en un país inhabitable si no se sotmet: milers de morts, milions de desplaçats, ciutats i pobles reduïts a enderrocs, infraestructures vitals sistemàticament destruïdes... un any de patiment i brutalitat. La solidaritat internacional contra la invasió s'ha de fer sentir amb força per derrotar a l'imperialisme rus en defensa del dret d'autodeterminació d'Ucraïna.

Putin i el fracàs del seu pla de «guerra llamepec»

La resistència del poble i l'exèrcit ucraïnès va desmuntar la guerra llamepec planejada per Putin.

En complir-se un any de la guerra es posa en evidència el gran fracàs militar i polític de Putin. La guerra està estancada i es pot prolongar en el temps. Les contraofensives militars ucraïneses de l'any 2022 van provocar una crisi política al règim de Putin. Sectors més militaristes van qüestionar la seva política militar. Putin va haver de canviar tres vegades el seu comandant militar. I fins i tot va haver de recórrer a la milícia privada del Grup Wagner, de l'oligarca Yevgeny Prigozhin, basada en el reclutament d'ex-presos criminals.

Putin no pot passar a una ofensiva decisiva per les dificultats en el reclutament que imposa la seva població, tot i l'escarni amb els sectors pobres i racialitzats. Ha silenciats qualsevol veu crítica amb mà de ferro, però molts joves continuen resistint-

se al reclutament i fugint del país. Per això la solidaritat internacional amb les xarxes que donen suport als joves russos que escapen de la guerra és clau i cal exigir als governs de la UE que els garanteixin asil polític.

1er comboi -maig 2022-: kits de primers auxilis pels joves antiautoritaris de *Col·lectiu Solidaritat* a les Defenses Territorials

Una guerra que es prolonga i aprofundeix la crisi del sistema capitalista-imperialista

La resistència del poble i l'exèrcit ucraïnès van desmuntar la guerra llamepec planejada per Putin. El fracàs de la invasió les primeres setmanes va obligar a una reubicació a l'imperialisme nord-americà, als imperialismes europeus i a l'OTAN. En cas contrari haurien vessat llàgrimes de cocodril per continuar fent negoci amb el soci rus, com van fer el 2014 davant l'ocupació de Crimea o la intervenció al Donbàs, com havien fet també després del suport de Putin a la repressió de les protestes a Bielorrússia (2020) o al Kazakhstan (2022), o igual com van callar davant les intervencions militars del Kremlin per ofegar la revolució a Síria (2015) o davant les matances a Txetxènia (1999). És la cadena d'impunitat de la que Putin ha gaudit des de la seva arribada al poder i que ha permès a l'exèrcit rus desenvolupar mètodes cada vegada més atroços contra la població civil, que no han d'envejar res a les intervencions de l'imperialisme nord-americà.

La invasió russa d'Ucraïna ha donat a l'imperialisme nord-americà i als imperialismes europeus l'oportunitat de reactivar l'OTAN, que estava en hores baixes després de la fugida de l'Afganistan el 2021.

Assistim a una escalada en la despesa militar, però no per ajudar Ucraïna, sinó per blindar els EUA i els països europeus. Si els imperialismes europeus i nord-americà lliuren armes al Govern de Zelenski no és perquè els preocupi el poble ucraïnès, sinó per satisfer els seus interessos. Les armes arriben a Ucraïna en comptagotes, amb l'objectiu

2n comboi -novembre 2022-: roba d'abric i menjar pels sindicats independents de Krivi Rih i Zaporíjia

amb la resistència. No a l'OTAN

de no derrotar la invasió russa sinó de forçar Putin a una negociació.

Per això a un any d'iniciada la guerra, Ucraïna segueix sense comptar amb armament pesant per enfrontar el poder militar de Rússia. Ucraïna gairebé no té aviació militar i Biden va tornar a ratificar que no autoritza l'enviament de caces de combat F16 que tant reclama Ucraïna. Després d'un any de negatives, ara Alemanya i els EUA diuen que enviarien alguns tancs moderns (els *Leopard 2* alemanys i els *Abrams* ianquis). Però amb prou feines serien unes dotzenes quan els militars ucraïnesos reclamen un mínim de 300 tancs.

La nostra solidaritat amb el poble ucraïnès no té res a veure amb donar suport a l'OTAN, una maquinària criminal contra els pobles. La guerra d'Ucraïna no ha fet res més que aprofundir la crisi del capitalisme i de la seva economia. Les conseqüències són més misèria i caiguda del nivell de vida per a les masses. Com també el perill d'un descontrol que pugui portar la humanitat a l'extensió d'aquesta guerra o a noves guerres. Fins i tot amb l'ús d'armes nuclears. Per això, des de la UIT-QI ens oposem a tot l'armamentisme imperialista i estem per la dissolució de l'OTAN.

Una guerra justa contra l'invasor imperialista

La solidaritat internacionalista amb el poble ucraïnès que està sent envaït i massacrada ha estat molt feble aquest any, en què han resistit a les bombes i els tancs del Kremlin. Un sector de l'esquerra de matriu estaliniana s'alinea sense embuts amb les mentides de Putin i desempolssa les velles tesis de dos camps o blocs enfrontats en un xoc en què Rússia estaria lliurant una batalla «progressiva» per defensar-se de l'imperialisme. Un escenari que justifica el sacrifici del poble ucraïnès per atrevir-se a qüestionar la seva submissió a la Gran Rússia. Una política que lliura la classe obrera i els pobles que combaten contra l'opressió i l'explotació capitalista a governs reaccionaris com el de Putin, el dels aiatol·làs a l'Iran o el criminal Bashar Al Assad a Síria. Però la realitat és que no hi ha blocs. La Rússia de Putin no va dubtar a col·laborar amb els EUA en la invasió de l'Afganistan de 2001, igual que els EUA van col·laborar amb l'Iran per assegurar-se el control de l'Iraq després de la retirada; també a Síria, Rússia i els EUA van intervenir de forma coordinada. El món no es divideix en blocs sinó en classes socials i en països opressors i oprimits. I estem amb la classe obrera i els pobles allà on lluita contra explotació i que es rebel·len contra tota opressió, siguin on siguin.

Aquesta és una guerra amb una causa justa i, per això, des de la UIT-QI no som neutrals. També el *Ni-Ni* d'una franja de l'esquerra afavoreix, en els fets, Putin i la seva invasió assassina.

Altres sectors, des del pacifisme, es limiten a denunciar la carrera armamentística i l'increment de la despesa militar, com si fos per culpa del poble ucraïnès. No ens enganyen: els pressupostos militars inflats no són per ajudar el poble ucraïnès sinó per blindar els interessos de la burgesia a cada país. Reclamar un alto el foc i una negociació sense exigir la retirada de les tropes invasores és premiar l'agressió armada imperialista de Putin amb conquestes territorials.

3er comboi -febrer 2023- menjar pel sindicat ferroviari de Zaporíjia i el miner de Dobropília, al Donbàs.

No hi pot haver una pau justa que no respecti el dret dels pobles a rebel·lar-se i resistir contra l'opressió i l'ocupació. Reconeixem aquests drets pel poble palestí, el sahrauí, pels pobles de l'Iraq, de l'Afganistan o de Vietnam davant de l'invasor imperialista ianqui. I això no és diferent pel poble ucraïnès que, com ha estat agredit, oprimat i ocupat, té dret a defensar-se i a armar-se. I com vam dir a l'Iraq, l'Afganistan o el Vietnam -tots ells règims reaccionaris- aquesta posició és independent del caràcter dels seus respectius governs.

Donem suport al poble treballador ucraïnès no a Zelenski

El Govern de Zelenski és capitalista i proimperialista, legitima l'extrema dreta i està prenent dures mesures contra la classe treballadora a Ucraïna, que veu retrocedir salaris i drets. Però no jutgem els pobles pels seus governs. I estant al costat dels treballadors i treballadores ucraïnesos, recolzant les organitzacions d'esquerra i sindicats combatius, denunciem les mesures que pren en aquest sentit.

Les mesures antiobreres de Zelenski debiliten l'esforç bèl·lic. No són els oligarques ucraïnesos, sinó el poble treballador qui posa els morts i els ferits per derrotar l'ofensiva russa. Els oligarques, que es van enriquir amb les grans privatitzacions a preus irrisoris i els governs que els van servir, són els responsables principals que Ucraïna sigui el país més pobre d'Europa. És sobre ells que cal descarregar les mesures per a les despeses de la guerra. No sobre la classe treballadora i els sectors populars. Que s'anul·lin els decrets antiobreres i que imposin alts impostos i expropiacions a l'empresariat i als oligarques ucraïnesos i estrangers per invertir en les despeses de la guerra.

Davant les necessitats del conflicte i les de la reconstrucció, com diu el *Moviment Social* ucraïnès: el deute és impagable. Cal exigir al govern Zelenski el no pagament del deute per fer servir aquests fons per a la guerra i la reconstrucció.

Cridem a redoblar la solidaritat internacional

El nostre compromís és continuar desplegant la més àmplia solidaritat amb el poble ucraïnès i la resistència popular-militar a l'agressió de Putin. Participem a la Xarxa Europea Solidaritat amb Ucraïna. Des de la UIT-QI ja hem enviat tres combois d'ajuda als sindicats i a les organitzacions d'esquerra a Ucraïna estretint i recolzant l'esquerra política, el moviment antiautoritari i el sindicalisme que ha combatut també les lleis antiobreres del Govern Zelenski. Amb el primer comboi vam anar a Kíiv al maig per lliurar ajuda a les organitzacions de joves antifeixistes que lluitaven contra la invasió; amb el segon al novembre vam arribar fins a la ciutat minera de Kriïvi Rih per lliurar ajuda al sindicat miner independent i també a Zaporíjia, per donar suport al sindicat independent de ferroviaris. Fa unes setmanes hem estat a la ciutat minera de Dobropília, al Donbàs, també donant suport al sindicat miner independent, i hem tornat a Zaporíjia.

En complir-se un any de la criminal invasió de Putin, des de la UIT-QI cridem a redoblar la solidaritat internacional en defensa del poble ucraïnès i el seu dret a armar-se, vinguin d'on vinguin les armes, per derrotar la invasió de l'imperialisme rus. Ho fem des d'una posició independent del govern de Zelenski i de l'OTAN. Cridem a les i els treballadors i pobles del món i totes les forces de l'esquerra internacional a donar suport a la resistència popular-militar a la invasió russa i a les organitzacions d'esquerra, antiautoritàries i al sindicalisme combatiu a Ucraïna.

**Fora les tropes russes d'Ucraïna!
Solidaritat amb el poble ucraïnès i la seva
resistència!**

**Asil polític a la UE als russos que no vulguin
participar de la guerra!**

**Llibertat a les i els presos a Rússia per oposar-se a
la guerra!**

Fora Putin! No a l'OTAN!

20/02/2023

**Unitat Internacional
de Treballadores
i Treballadors -
Quarta Internacional**

Crònica del tercer comboi d'aju

Del Donbàs a Zap la lluita contra la

Després de gairebé 48 hores de viatge amb avió, tren i autobús, arribem a Dobropília, una ciutat minera de la conca del Donbàs ucraïnès que es troba a 80 kilòmetres de Bakhmut, on ara mateix hi ha brutals combats per frenar l'envestida de l'exèrcit rus. Ens estan esperant el Dimitri, la Natàlia i l'Alexander, del *Sindicat Independent de Miners d'Ucraïna*. Ens comuniquem amb la mirada i amb el gest perquè els traductors han fet tard. Els companys dels *Col·lectius de Solidaritat*, un grup de joves anarquistes que dona suport a la resistència amb ajuda material, han tingut un problema amb el cotxe. Entre abraçades, somriures i traductors automàtics ens en anem a fer un cafè mentre els esperem. És la primera parada al viatge. Objectiu: lliurar-los 1.500 euros

Kíiv. Amb les companyes del Sindicat de Mestres

per comprar aliments de primera necessitat que ells s'encarregaran de distribuir a través d'*Iniciatives Laborals*, una organització d'ajuda obrera. Després anirem fins a Zaporíjia, la ciutat industrial a la riba del Dnièper, també a portar ajuda al Sindicat Independent de Treballadors del Ferrocarril. És el tercer comboi de solidaritat amb Ucraïna, i en particular al jovent i la classe treballadora, que organitzem des de Lluita Internacionalista i la Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors- Quarta Internacional, quan tot just fa un any de l'inici de la invasió llançada per Vladímir Putin.

Dobropília, invasió russa des de baix

Amb els miners del carbó al Donbàs

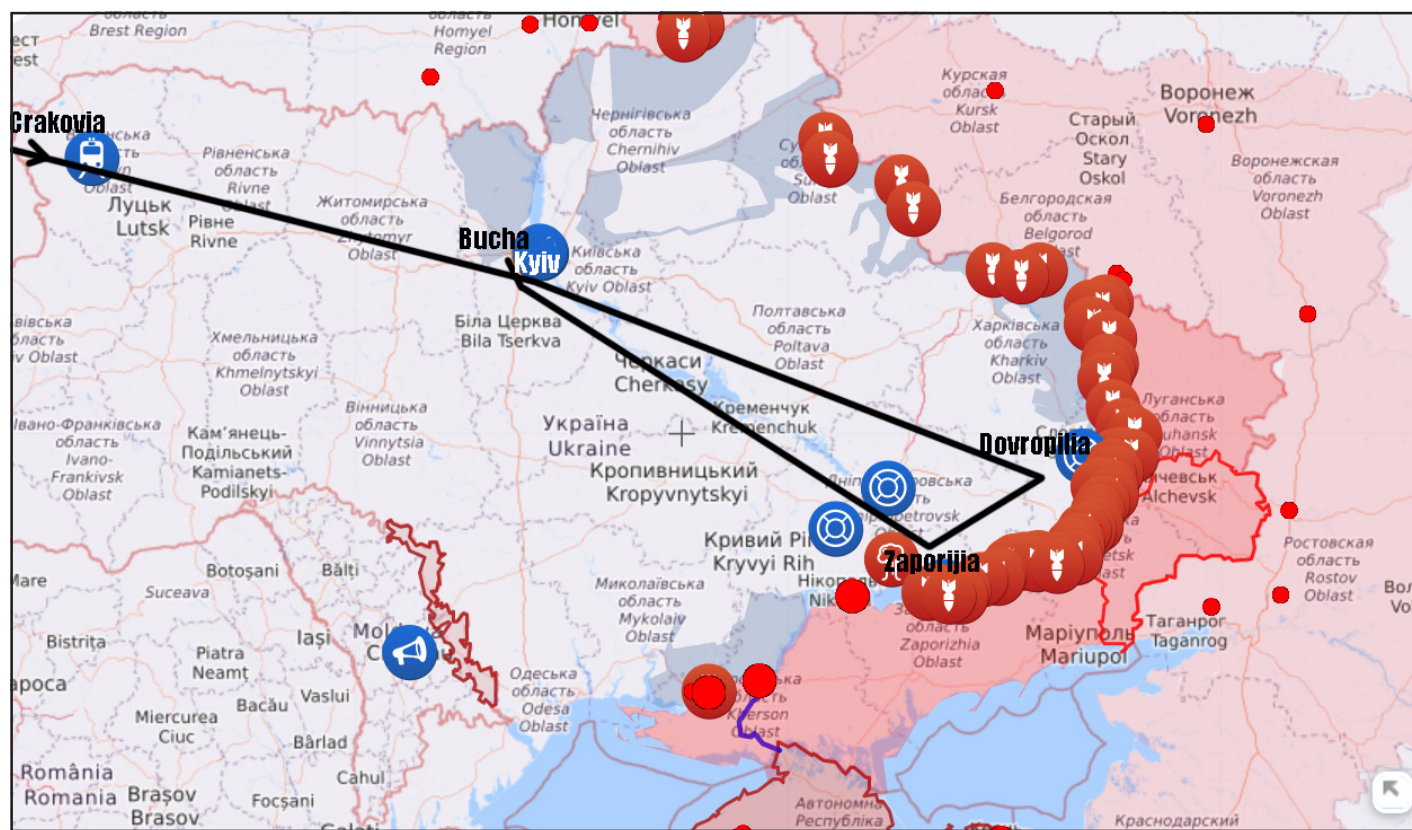
A diferència d'altres ciutats del Donbàs sota control ucraïnès, a Dobropília encara es veu força vida al carrer. Abans de la invasió tenia 65.000 habitants, i ara en queden menys de 25.000, a més d'alguns milers de refugiats de les ciutats de la regió on hi ha combats o que han caigut sota ocupació russa. L'Alexander és un d'ells: ens ensenya fotos de casa seva a Mariúpol, totalment destrossada i ens explica que els seus pares són encara allà. El Donbàs es la conca de mines de carbó a l'Est d'Ucraïna, on el 2014 hi va haver un aixecament que va ser instrumentalitzat pel Kremlin, que va acabar ocupant bona part de les províncies de Donetsk i Lugansk i és on ara hi ha els combats més intensos: al front de l'Est.

Kiiv. Amb els companys del Moviment Social

A Dobropília els bars i les botigues estan oberts, i les criatures juguen als parcs a tirar-se boles de neu. «Aquí hi ha més vida perquè encara tenim una mina que funciona, i la gent encara té feina», comenta la Natasha, una dona cepada i seriosa que durant 16 anys també va treballar a la mina. Va ser la primera a reclamar el seu dret a treballar a la part subterrània de les mines, que abans estava prohibida a les dones com altres feines perilloses.

Ens porten a fer una volta per la ciutat, grisa i contaminada: el vent bufa de l'est i porta la pols de les mines i la refinaria de carbó sobre les cases. Està organitzada en dos carrers principals que van anar creixent al voltant de les mines, els últims 60 anys. Ens ensenyen la central tèrmica que escup fum negre, i la mina pública que continua en funcionament. «Abans es deia mina de l'Exèrcit Roig

i ara li diem, de broma, la mina Cristal-lina, perquè en realitat és molt bruta», diu amb un somriure el Dimitri. Totes les mines de Dobropíllia pertanyien a DTK, l'empresa de l'oligarca Rinad Ahmetov [la principal fortuna d'Ucraïna segons la llista Forbes, que ara fa costat al govern de Zelenski davant la invasió]. Fa dos anys l'empresa va abandonar cinc mines, que van passar a ser propietat pública i només es va quedar la més rentable. Només una mina pública continua treballant, i en condicions molt precàries: els miners es queixen que són pitjors que a l'empresa privada. La situació al Donbàs sota ocupació russa, ens expliquen, és encara molt pitjor, amb la majoria de mines abandonades, inundades i irrecuperables.

Dobropíllia (Donbàs). La nostra aportació i la llista de les famílies receptors.

Des de l'inici de la invasió russa han caigut a la ciutat 15 míssils, els últims fa només dues setmanes, i això que a Dobropíllia no hi ha cap objectiu militar. Tampoc no hi ha refugis on amagar-se: només els soterranis d'alguns edificis de vivendes que tenen la porta oberta assenyalada amb un rètol.

Com en el segon comboi, el novembre, els sindicats combatius ucraïnesos ens han demanat un altre cop que els portem menjar. I no és que a Ucraïna no n'hi hagi prou ni tampoc que sigui molt car: els preus són semblants als de Barcelona. Però els sous són molt més baixos i ara encara més, per les retallades que ha imposat el govern a l'empareda de la llei marcial. A més, moltes empreses han tancat o han fet acomiadaments.

Anem junts a un gran supermercat i fem la compra: 1.500 euros en productes bàsics que *Iniciatives Laborals* distribuirà en lots per a 63 famílies de la ciutat que han perdut algú en la lluita contra la invasió russa. Ens acomiadem entre agraïments i abraçades.

Amb els treballadors del ferrocarril

En autobús i en tren passem per Dnipró i arribem fins a Zaporíjia, que des de l'alliberament de Kherson l'estiu passat està una mica més lluny de la línia de front, però igualment sotmesa a bombardejos: dos

dies després que marxem en una nova pluja de míssils el Kremlin llança fins a 20 atacs sobre la regió.

La ciutat, que ha rebut centenars de milers de refugiats del Donbàs aquest any, continua molt tensionada. A causa dels atacs sistemàtics de Rússia contra les infraestructures elèctriques, a les cases només tenen llum quatre hores sí i quatre no. Són les dues del migdia i el termòmetre baixa a -5 graus. Les escoles i les escoles bressol només fan classes telemàtiques: pràcticament no han funcionat amb normalitat des que va començar la pandèmia, el 2020. A les nou del vespre comença el toc de queda.

Per ser una ciutat a la segona línia, els seus habitants reben una ajuda del govern de 800 hvrines (uns 18 euros) mensuals. Però l'atur creix, els salaris baixen i la inflació comença a disparar-se. «*Ara tenim por d'anar al supermercat, perquè el sou no ens arriba per res*», ens explica Sergei Aleksan-drovitx, dirigent del Sindicat Independent de Ferrovians d'Ucraïna. I és que el govern de Volodímir Zelenski ha decretat que els sous deixin d'indexar-se a la inflació. Sergei, que és maquinista d'Ukrzaliznytsia, l'empresa pública de ferrocarrils, amb prou feines guanya uns 300 euros al mes, i es tracta d'un dels sous més alts dins la companyia. «*Fa deu anys guanyava el triple... aleshores els joves volien ser maquinistes, però ara ja no*», lamenta. Els salaris dels maquinistes estan molt lligats a la distància que recorren, i ara en general els trajectes són més curts. La Natasha Savelieva, que treballa a les cotxeres, amb prou feines arriba als 200 euros al mes.

Dobropíllia. Amb revistes de combois anteriors.

L'últim escàndol de corrupció amb la compra de menjar pels soldats a preus inflats que ha fet caure el número dos del ministeri de Defensa d'Ucraïna, ha tornat a posar de relleu un problema que els companys d'aquest sindicat ferroviari fa molts anys que denuncien. «*No sabem què fa el govern amb totes les ajudes que rep de la UE, no sabem on van a parar aquests diners... no és com vosaltres que us assegureu que la vostra ajuda arriba a la gent treballadora*», ens diu el sindicalista. Amb ells anem també a un gran supermercat de Zaporíjia a com-

prar el menjar amb els 1.500 euros que els portem: oli, farina, sucre, sal, galetes, peix en conserva, llet condensada, llaunes de sardines...

Zaporíjia. Comprant el menjar amb el sindicat ferroviari i Sergei del Col·lectiu Solidaritat

Els trens són estratègics en la defensa contra la invasió russa: transporten tota mena de càrrega fins a tots els racons del país i són claus per evacuar ferits i refugiats. Alguns ferroviaris han mort o han quedat malferits al tren en bombardejos russos. El Sergei denuncia que quan hi ha problemes els conductors de tren estan sols: *«ningú et diu que has de fer si hi ha una alarma, si t'has d'aturar o continuar endavant, segons la llei el que passi és responsabilitat del maquinista»*. Diu que tem que un dia els trens siguin l'objectiu exprés dels míssils russos: *«pot passar, però no podem fer-hi res»*.

«Continuem funcionant en plena guerra sobretot gràcies a l'esforç dels treballadors i treballadores, no per l'empresa, que no més fa coses per sortir a la foto: compren locomotores molt boniques però que no acaben de funcionar bé i retallen els sous i acomiaden treballadores», es queixa la Natasha, també dirigent del sindicat. Ella mateixa s'està encarregant de l'abastiment de les locomotores de carbó, que han hagut de posar en marxa per quan cau el subministrament elèctric. Just en el moment que estem parlant rep un SMS que anuncia que li han pagat la nòmina: són menys de 120 euros.

Els ferroviaris afronten també una nova onada d'acomiadaments. Sense donar cap justificació l'empresa pública ha acomiadat 41 treballadors de Zaporíjia, que es quedaran sense feina el mes de maig. Només han pogut suspendre'n un perquè es tractava d'una treballadora afiliada al sindicat. Sergei diu que ells estan disposats a lluitar però que la llei no els permet intervenir si no es tracta dels seus afiliats. *«Pels altres no podem fer res, ho ha de reclamar-ho el sindicat majoritari, però nosaltres estem disposats a lluitar fins al final. A mi m'han proposat estar al consell regional del sindicat però no vull acabar corromput com la majoria de dirigents de les grans organitzacions. Vosaltres allà també teniu grans sindicats corruptes que miren més per ells que per la gent treballadora?»*.

L'endemà en la petita oficina del sindicat a les cotxeres de l'estació de Zaporíjia 2, els 79 afiliats venen a recollir el seu paquet de menjar. El repartiment es fa amb tota transparència, amb una llista on cadascú signa en rebre l'ajuda. Igor, un maquinista de 42 anys que ve a buscar el lot ens explica en *surgik* (una barreja del rus i l'ucraïnès) que va haver de marxar de casa seva, a la localitat de Kamyanske, a uns 30 kilòmetres al sud de Zaporíjia, perquè està sota constants atacs russos, perquè està dins el rang de l'artilleria del Kremlin. *«Uns familiars ens van deixar un pis a Zaporíjia i vam venir a viure aquí dues setmanes després de l'inici de la invasió. Al meu poble abans hi vivíem 3.000 persones i ara només en queden 160 que no volen marxar. Tenim un grup de voluntaris i cada setmana els enviem una furgoneta amb menjar, però és molt perillós. També portem menjar per a tots els gossos que han quedat allà abandonats»*, explica. Igor i la seva dona, que treballava en un orfenat i ara està a l'atur i sense cap ajuda (oficialment de vacances sense sou), saben pels que s'han quedat al poble que de casa seva només en queden les parets. Però pel que més temen és pels seus veïns: han perdut contacte amb la part sud de la localitat i tenen por que potser les hagin deportat cap a Vasilivka, que està sota ocupació russa. *«Si se'ls han endut hauran passat pel que els russos diuen el 'filtració', que són camps de tortura i deportació»*, alerta el maquinista. *«Aquesta guerra no té cap sentit: tot això per un règim que ha decidit tornar a posar tots els territoris de l'antiga URSS sota el jou de Moscou i recuperar un imperi perdut. Esperem que el poble ucraïnès resisteixi»*.

Zaporíjia. Reconeixement a les organitzacions que han col·laborat en el comboi organitzat per la UIT-QI

Entrevista a Dimitri Zeleniy (*Sindicat Independent de Miners d'Ucraïna NPGU*) i Natasha Antonevskaya (*Iniciatives Laborals*). Dobropília (Donbàs)

«Rússia està destruint les mines de la zona ocupada del Donbàs»

Troblem el Dimitri i la Natàlia a Dobropília, una ciutat de la regió de Donetsk que ha crescut al voltant de les mines de carbó. Abans de la guerra tenia uns 65.000 habitants i des de la invasió russa que va començar fa un any en queden uns 25.000, a més d'uns 6.000 desplaçats que han fugit d'altres localitats del Donbàs. El front es troba ara mateix a la ciutat de Bakhmut, a uns 80 kilòmetres. Els hem lliurat aliments bàsics per valor de 1.500 euros que vam comprar junts a Dobropília i ells s'encarregaran de distribuir.

Dobropília (Donbàs). Alexander, Dimitri, i Natasha, del *Sindicat Independent de Miners*

LI- Quina era la situació dels miners de Dobropília abans de la invasió russa?

Dimitri Zeleniy- Abans de la guerra el principal problema que havíem d'afrontar era la corrupció i la injustícia al sector energètic i particularment al sector miner d'Ucraïna. A Dobropília tenim sis mines de carbó que pertanyien totes a DTK, l'empresa de l'oligarca Rinad Ahmetov [la principal fortuna d'Ucraïna segons la llista Forbes]. Fa dos anys l'empresa va abandonar cinc mines, que van passar a ser propietat pública i només es va quedar la més rentable. De les cinc mines públiques només una continua en funcionament, i en condicions molt precàries. L'estat hauria de ser capdavanter en tecnologia i condicions laborals, però lamentablement no és així, i els miners de DTK estan en millors condicions. El 2020 vam fer una gran manifestació davant del palau presidencial a Kíiv exigint al govern de Zelenski que deixés d'importar carbó a Rússia perquè ens trobàvem que el carbó del Donbàs sota control rus és de millor qualitat i tots els magatzems d'Ucraïna n'anaven plens,

mentre que nosaltres teníem molt poca producció. Aquella lluita la vam guanyar.

LI- I en particular, com estaven les dones a les mines?

Natasha Antonevskaya - Jo vaig treballar 16 anys a la mina abans de la guerra: era activista sindical i m'ocupava de la branca de joventut. Vaig estar encapçalant una lluita perquè les dones poguéssim treballar dins la mina, quan va canviar la llei que prohibia a les dones fer feines considerades perilloses. Tot i que hi tenia dret, la direcció de la mina no em va permetre el treball subterrani i em van posar en un equip d'electricistes on eren tots homes i així vaig estar molts anys. Vam organitzar molts seminaris i formacions sobre drets laborals, i també sobre els drets de la dona. Jo soc sindicalista però també activista feminista. Així va ser com fa quatre anys vaig conèixer *Iniciatives Laborals* i em vaig posar a organitzar l'oficina local de Dobropília. Des del principi vam començar a treballar sobretot amb sindicats independents, no només de miners sinó també del sector sanitari i d'altres. Vam obrir un club anomenat *Real Women*, on hi havia una advocada, una psicòloga i organitzàvem seminaris amb dones per explicar-los que no només són treballadores, mares i esposes, sinó que tenen els seus drets.

Mina de carbó

LI- Com esteu ara?

DZ- Depèn molt de la situació al front. Des que va començar la invasió ens estem preparant perquè la nostra ciutat es converteixi en un camp de batalla. Depositem tota la nostra esperança en l'exèrcit ucraïnès, que en bona part està format per miners de la nostra regió. Ens falta força de treball per culpa de la guerra. En primer lloc, perquè

no és molt atractiu treballar de miner, pels baixos salaris (uns 1.500 euros mensuals bruts per la gent que treballa dins la mina, uns 400 pels que fan feines a l'exterior) i les condicions de treball, amb molt de perill. Però esperem que després de la victòria d'Ucraïna, amb l'actual crisi energètica global, i també amb les mesures anticorrupció que s'han començat a adoptar des del govern, encara que sabem que no es resoldran els problemes immediatament, les mines de carbó podran desenvolupar-se en el futur. Ciutats senceres depenen de les mines, tota la vida funciona gràcies a la mina, que és l'única indústria que tenim. Ara està caient la producció minera, especialment a les mines de propietat estatal, i com a sindicalista, ara la nostra prioritat és fer que les mines simplement continuïn obertes, més que desenvolupar-les. Hem de viure al moment i tenir esperança. I alhora preparar el futur, que és el que no està fent el ministeri d'Energia ucraïnès. Esperem que després de la guerra Ucraïna deixarà d'importar carbó i gas de Rússia i podrà augmentar la producció de les nostres mines.

Compra de menjar al magatzem de Dobropília amb la Natasha i els companys de *Col·lectius Solidaritat*

LI- Què fa ara *Iniciativa Laboral*?

NA.- El 26 de febrer, dos dies després de l'inici de la invasió, vam fer una reunió del club de dones i vam acordar convertir-lo en un centre de voluntaris per la distribució d'ajuda humanitària i l'acollida dels refugiats que arribaven de Mariúpol, Kramatorsk i altres pobles del Donbàs. Com que teníem molts contactes en altres localitats per les activitats de formació vam demanar ajuda a tothom, ONG i fundacions de solidaritat. El *Centre de Solidaritat d'Iniciatives Laborals* van decidir finançar la nostra oficina, despeses de gasolina i així vam poder acollir refugiats i distribuir ajuda humanitària. A diferència de moltes altres organitzacions, no hi va haver acomiadaments a *Iniciatives Laborals*, i fins i tot es va haver d'ampliar la plantilla. A finals de març van decidir treballar amb el *Sindicat Independent de Miners de Dobropília* i des d'aleshores ho fem tot junts. Les dones del club com a voluntàries ajudem a l'acollida dels refugiats, en el repartiment de l'ajuda humanitària i també cuinem per als soldats. Ara hem decidit continuar la feina com a centre de

defensa dels drets laborals. El 20 de febrer tindrem un seminari sobre les lleis marcial i com afecten els treballadors i treballadores. També participaré en una trobada d'organitzacions de dones de la regió, anomenada «*Coalició 13/25 Dones, Pau, Seguretat*» en referència al número de la proposta de llei sobre drets de la Dona que hem presentat al Parlament, per abordar la violència contra les dones i sobretot la violència sexual.

LI- L'ajuda que us hem portat a qui anirà a parar?

NA.- La distribuïrem entre les famílies dels soldats que han mort a la guerra al Donbàs. 63 famílies rebran un paquet complet d'aliments bàsics. És una ajuda significativa en la difícil situació que estem vivint.

LI- Abans deies que hi ha molts miners dins l'exèrcit ucraïnès que combat la invasió russa al Donbàs. En quina situació estan?

DZ.- Sí, el meu fill mateix està al front i conec personalment 100 miners de Dobropília que ara mateix estan combatent. Els primers mesos van ser els més difícils. La gent es va integrar a la Defensa Territorial i no tenia res, ni tan sols uniformes, cascs o armilles. Molts miners van ser mobilitzats i des del principi el sindicat es va posar a treballar per equipar-los, alimentar-los... no només ajudem els miners locals sinó tots els soldats que han estat mobilitzats a aquesta regió. Treballem també amb els sindicats miners de Khryvi Rih, Pavlograd i també amb les altres regions. Des del sindicat vam comprar 42 armilles antibales, que aleshores eren molt difícils d'aconseguir, per protegir-los. Els companys de l'oest d'Ucraïna ens van fer arribar uniformes de molt bona qualitat i la nostra prioritat va ser lliurar-ho a qui més ho necessitava, fossin o no afiliats del nostre sindicat. Abans de la guerra hi havia una competència entre les dues centrals sindicals i nosaltres aquí a Dobropília teníem el 58% dels afiliats, però, ara això no compta. Aquí la gent està encara més motivada per contribuir a la defensa d'Ucraïna perquè casa seva està molt a prop del front. Ara estan tots a l'exèrcit regular: des del juny les unitats de defensa territorial estan integrades a l'exèrcit i ara la situació és diferent.

LI- Quines són les vostres principals demandes al govern Zelenski avui?

DZ.- Avui estem combatent a Rússia al front, però alhora combatem les lleis antiobreres del govern ucraïnès. Han impulsat una reforma laboral que és contra els treballadors: atempta contra drets laborals i sindicals. Ara tenim algunes lleis laborals importants que no volem perdre. Hem fet diverses crides a diferents organitzacions internacional de defensa dels treballadors per què ens facin costat en aquesta lluita contra aquestes lleis. Volem que la integració a la UE tingui en compte també els drets laborals: que els drets que tenim ara no desapareguin.

LI- Quin és el teu missatge per als miners arreu del món?

DZ- Durant el Maidan vaig entrar amb la meva dona a una botiga, on hi havia un llibre perquè la gent escrigués els seus desitjos per a Santa Claus. Vaig escriure «pau al món», com qui diu qualsevol cosa. Ara entenem com és d'important la pau.

Refugi en vivenda

LI- Com creus que s'hauria de resoldre el conflicte al Donbàs?

DZ- Només la completa victòria d'Ucraïna i el retorn de tots els territoris a Ucraïna, inclòs el Donbàs i Crimea pot ser una solució. Hem de lluitar per la nostra independència, la nostra autodeterminació. Per exemple a les zones sota ocupació russa a Lugansk hi ha la mina que produeix el carbó de més qualitat, l'antracita, i moltes més que produeixen el millor carbó del país. Produïen 14 milions de tones cada dia. Avui està destruïda i inundada amb aigua: és el que passa quan les mines s'abandonen, i després ja no es poden recuperar. Passa el mateix a tot arreu: totes les indústries que estan sota l'ocupació russa han estat abandonades. Volem ser part del món civilitzat, els conflictes no s'han de resoldre primer amb una invasió militar i després fer un referèndum. Primer hi hauria d'haver negociacions civilitzades i després referèndum, però Rússia va ocupar el Donbàs el 2014.

LI- Voleu afegir alguna cosa més?

DZ- Moltes gràcies per la vostra ajuda, estem molt agraïts per la vostra feina. L'important és qui està al nostre costat. Hem de fer tot el que cal per guanyar el futur.

NA- Els treballadors de tots els països ens hem d'unir en la lluita pels nostres drets.

Els crims dels soldats explicats per un obrer

Els edificis i els carrers de Butxa s'estan reconstruint, però costarà molt més que la gent es refaci dels crims que hi va cometre l'exèrcit rus, en el seu intent fallit de controlar Kíiv i derrocar el govern ucraïnès en el que havia de ser un passeig militar. No ho va ser perquè la resistència ucraïnesa -cal recordar-ho, sense cap suport exterior en les primeres setmanes- va aconseguir frenar l'ofensiva. La columna de tancs que anava a fer-se amb el control de la capital des del nord, a través de Butxa i Irpin va quedar aturada. Sense prou subministraments ni preparació per una batalla llarga, les tropes russes van acarnissar-se amb la població civil d'aquestes dues ciutats de la perifèria de Kíiv, que van viure quatre setmanes d'infern fins que van ser alliberades.

Butxa. Alexei, operador de grúa.

A la plaça de la ciutat de Butxa trobem l'Alexei, un operador de grua de 60 anys que ha passat dos cops pel mateix infern. El 2014 va veure com l'exèrcit rus ocupava Lissitxansk, la seva ciutat natal a la conca del Donbàs, a l'est d'Ucraïna, d'on va haver de fugir deixant enrere els seus pares. «Eren bombardejats molt forts, disparaven contra tot i contra tothom, i vam haver de fugir corrents. Després l'exèrcit ucraïnès la va alliberar i més tard va tornar a caure sota ocupació russa», recorda. Ha perdut el contacte amb els seus pares: «no sé si són vius o morts, no sé si els han deportat a Rússia, o si els han matat», diu tapant-se els ulls amb les mans perquè no el veiem plorar. Va refugiar-se a la província de Lugansk, en territori sota control ucraïnès, però allà la situació no era millor i es va traslladar a Kíiv, i fa cinc anys va anar a Butxa perquè allà hi havia molta feina a la construcció. No és l'únic: molts desplaçats de la guerra al Donbàs van anar a parar a la perifèria de Kíiv, on la vivenda és més barata i el boom immobiliari ofería més oportunitats. Se n'hi va anar amb el seu nét i el seu nebot i allà van tornar a començar de zero.

Fins que el 24 de febrer van començar els bombardejats russos: «feia molta por, vaig agafar el meu net i el fill del

russos a Butxa, de la construcció

Butxa. Mercat bombardejat

meu nebot i me'ls vaig endur al soterrani». Alexei treballava en la construcció d'un gran complex residencial anomenat Millenium i pensava que allà estarien més segurs. Es van passar dos dies sense sortir d'aquell refugi i allà va ser l'últim cop que va veure el seu company i amic Roman. Quan el recorda torna a trencar-se altre cop. «Era una persona excel·lent. Sempre ajudava els companys i portava caramels per als nanos. Va venir a portar-nos menjar al soterrani, un estofat de carn i patates i em va dir que el mengéssim, que encara era calent. Va dir que tornaria, però ja no el vaig tornar a veure», recorda.

Sense escapatòria quan Butxa va quedar ocupada, Alexei i els seus van quedar a mans dels soldats russos. «*Vam tancar la porta de l'edifici amb clau, però la van rebentar. Ens van fer baixar al soterrani a punta de pistola, jo alçava les mans i els cridava que allà només hi havia civils*», recorda. Relata que «*els soldats van instal·lar cinc peces d'artilleria al terrat des d'on disparaven contra les posicions ucraïneses, ens van fer tancar a tots al soterrani i ells també s'hi van quedar*». I allà va començar la barbàrie: «*Contínuament ens apuntaven i es burlaven de nosaltres i quan els vaig de demanar de sortir per fer les meves necessitats no em van deixar, ho vaig haver de fer allà dins, davant dels nanos*».

Agafa aire. Recordar li fa mal, però vol explicar-ho perquè no s'oblidi. «*Els soldats estaven sempre drogats o borratxos. Semblaven zombis, amb la mirada perduda i feia molta por perquè anaven fortament armats*». Eren 25 persones al soterrani i s'hi van passar 20 dies. El seu net, de 9 anys, i les altres criatures eren la seva principal preocupació. «*De tant en tant ens donaven menjar militar i algunes coses que saquejaven dels supermercats de la ciutat, però a mi em feia por que ens enverinessin i sempre ho tastava abans de donar-ho als nanos*». Va protegir el seu net tant com va poder, però era impossible

que el nen no patís el trauma: «*li va caure el cabell, i encara ara es desperta a la nit pels malsons i s'espanta molt sempre que sent algun soroll*». Però s'ha refet prou com per explicar als seus companys de classe, ara que han tornat a l'escola, la número 3 de la ciutat, que el seu avi va treballar en les obres de remodelació per construir el refugi antiaeri on ara tenen lloc per tots en cas de bombardeig.

Butxa, vol dir soroll, tant en ucraïnès com en rus. El soroll del riu que la travessa i que va ser una de les barreres per l'avenç dels tancs russos, com ho va ser la seva gent que des de les cases els llançava còctels molotov. Així van frenar l'avenç sobre Kíiv, que va resistir l'envestida, fins que el Kremlin va anunciar la retirada del front del nord per centrarse en la conquesta de l'est d'Ucraïna. Però el preu va ser molt car. Encara avui hi ha cartells de l'Ajuntament al carrer advertint de la presència de mines als boscos que envolten la ciutat.

L'Alexei i el seu nét van tenir sort. El 12 de març van sortir en un comboi d'evacuació de la Creu Roja. Estaven sans i estalvis, a diferència de moltes de les supervivents que van ser torturades i violades per soldats russos, com han denunciat davant les autoritats ucraïneses que ara documenten els crims de guerra dels invasors. El seu estimat company Roman, el que quan s'enfilava a la grua li deia carinyosament per ràdio «*Papa, ja soc a dalt, estic bé, no t'amoinis*», va morir executat. Va ser l'Alexei qui va haver de reconèixer el cos, que va aparèixer en un carrer amb les mans lligades a l'esquena i vuit trets de bala al cos.

L'Alexei no sap què serà d'ell ara. L'empresa on treballava li ha dit que quan reprenguin les obres del complex residencial haurà de marxar del contenidor on s'allotja amb la seva família. Ens acomiadem amb una abraçada. «*Gràcies per haver vingut i per escoltar-me. No ho oblidaré mai*».

Tombes sense nom, víctimes de l'ocupació russa el març passat a Butxa

Distribució dels lots als treballadors ferroviaris

Més imatges del comboi

Reconeixent-se en el suplement del comboi anterior

Local sindical ferroviari de Zaporíjia: emocionant veure les nostres xapes del comboi anterior en la bandera ucraïnesa!

Compra a la furgoneta

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

Aquí ens trobaràs

- ✉ LUCHAI@TELEFONICA.NET
- 📷 [LLUITA.INTERNAZIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNAZIONALISTA)
- 🐦 [@LUCHAI](https://twitter.com/LUCHAI)
- 📘 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

